

Sygn. akt: I ACa 89/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Myszkowska (spr.)
Sędziowie:	SA Anna Cesarz SA Tomasz Szabelski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko **T. W.**

o zadośćuczynienie i przeproszenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 20 listopada 2012r. sygn. akt I C 173/12

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 89/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 listopada 2012r. w sprawie z powództwa M. C. przeciwko T. W. o zadośćuczynienie i przeproszenie, Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił powództwo i przejął na rachunek Skarbu Państwa nieziszczoną opłatę od pozwu.

(wyrok k. 44)

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy co do zasady podzielił i przyjął za własne, a z których wynika, że powódka M. C. mieszka z matką F. B. w posesji przy ulicy (...) w S.. Przy tej samej ulicy pod adresem (...) posiada ogród.

Pozwany mieszka z matką przy ulicy (...) pod numerem (...). Posesja ta graniczy bezpośrednio z nieruchomością powódki przy ul. (...).

Strony pozostają w długoletnim konflikcie.

Powódka i jej matka kilkakrotnie składały zawiadomienia do organów ścigania, w których wskazywały, że pozwany T. W. dopuszcza się różnych nagannych zachowań. Sprawy kończyły się niekorzystnie dla M. C. i F. B..

Powódka ma także nieporozumienia z pozostałymi sąsiadami jej ogrodu - z rodziną S. i z rodziną Ś..

W sprawie I C 232/09 przed Sądem Okręgowym w Sieradzu powódka M. C. w pozwie z dnia 16 grudnia 2009r. wystąpiła o ochronę dóbr osobistych i wносиła o zobowiązanie pozwanego T. W. do zaniechania przrzucania szklanych butelek po piwie i wódce przez płot na jej posesje: przy ulicy (...) w S.. Żądanie zostało prawomocnie oddalone.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 3 października 2011r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił powództwo M. C. przeciwko T. W. o ochronę dóbr osobistych, w którym powódka domagała się nakazania pozwanemu zaniechania stawiania na chodniku przed posesją przy ulicy (...) szklanych butelek, akwariów i innych przedmiotów, z uwagi na to, że powódka nie wykazała, by pozwany dopuścił się takich naruszeń. Akwarium pozostawił H. W., który wyrokiem z dnia 26 marca 2010r. został uznany za winnego zaśmieciania poprzez pozostawienie na chodniku przy ulicy (...) szklanego akwarium, ręcznika oraz koca.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2012r. Sąd Rejonowy w Sieradzu umorzył postępowanie wobec T. W., w którym powódka zarzuciła mu popełnienie czynu z art. 154 § 2 kw, polegającego na tym, że w dniu 15 grudnia 2011r.

w godzinach 15 - 16 w S., przy ulicy (...) zanieczyścił grunt należący do M. C. i F. B. poprzez przrzucenie ze swojej posesji, znajdującej się przy ulicy (...), starego zniszczonego leżaka oraz dykty.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy oddalił wytoczone powództwo, uznając jego bezzasadność, gdyż powódka nie zdołała dowieść prawdziwości swoich twierdzeń, odnoszących się do sprawstwa pozwanego, co do jego poszczególnych zachowań, w których powódka upatrywała źródła jego odpowiedzialności z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych.

Tym bardziej, że co do poszczególnych – wskazywanych przez powódkę zachowań – istnieją nawet prawomocne wyroki skazujące inne osoby, bądź uniewinniające pozwanego. Nadto pozwany zdołał zdyskredytować twierdzenia powódki, co do jego sprawstwa w związku ze zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu 15 grudnia 2011r. przy posesji powódki, wykazując, że we wskazanym czasie przebywał w zupełnie innym miejscu i nie mógł tego dnia między godz. 15 a 16 przrzucić na teren posesji powódki starego leżaka. Powódka nie wykazała również, jakoby pozwany przeciskał, czy przrzucał na teren jej posesji jajka, zakłócając w ten sposób jej spokój i naruszając dobra osobiste.

(uzasadnienie k. 45 - 47)

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok apelacją w istocie w części oddalającej wytoczone powództwo, zarzucając naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść kwestionowanego rozstrzygnięcia, poprzez:

- a) oparcie wyroku na postanowieniu Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 13 kwietnia 2012r. o umorzeniu postępowania karnego wobec pozwanego o czyn z art. 154 § 2 kw;
- b) niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności kwestii związanych z dostarczeniem towaru klientowi przez pozwanego w dniu 15 grudnia 2011r. w godz. 15 – 16 w ramach obowiązków służbowych;

c) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez pominięcie wniosku dowodowego powódki z dnia 1 października 2012r. oraz pisemnych wyjaśnień powódki z tej samej daty;

W konkluzji powódka wniosła o zmianę kwestionowanego wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie o uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

(apelacja powódki k. 51 - 52)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Podniesione w zgłoszonym środku odwoławczym zarzuty obrazy prawa procesowego są chybione, gdyż – wbrew stanowisku apelującej – Sąd I instancji dokonał wnikliwej, wyczerpującej, logicznie uzasadnionej, a przez to przekonującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w świetle którego nie znalazły potwierdzenia zarzuty powódki o bezprawnym zachowaniu pozwanego oraz naruszeniu w konsekwencji jej dóbr osobistych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, podzielającego wyrażony w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku pogląd Sądu Okręgowego, powódka nie udowodniła swojego roszczenia, mimo spoczywającego na niej - jako na podmiocie inicjującym niniejsze postępowanie i domagającym się udzielenia jej ochrony – ciężaru dowodu w myśl art. 6 kc (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne). O ile bowiem bez wątpienia w myśl art. 24 § 1 zd. 1 in fine działanie naruszydźciela dóbr osobistych objęte jest domniemaniem bezprawności, o tyle poszkodowany jest obowiązany wykazać naruszenie konkretnych dóbr osobistych, których ochrony się domaga, a także bezprawność zachowania naruszydźciela, gdy pozwany zdoła obalić owo domniemanie bezprawności. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany wykazał, że nie ponosi odpowiedzialności za wcześniejsze zdarzenia, o które posądzała go powódka, wskazując m. in. prawomocny skazujący wyrok przeciwko H. W., z dnia 26 marca 2010r., wiążący także Sądy orzekające w niniejszej sprawie zgodnie z treścią art. 11 kpc.

Także prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 13 kwietnia 2012r. umarzające postępowanie karne przeciwko pozwanemu o czyn z art. 154 § 2 kw, polegający na zanieczyszczeniu grunt należącego do M. C. i F. B., poprzez przerzucenie w dniu 15 grudnia 2011r. w godzinach 15 - 16 w S. ze swojej posesji przy ulicy (...), na posesję powódki przy ul. (...)

starego zniszczonego leżaka oraz dykty wobec braku podstaw obwinienia (k. 40 – 40v)

i złożona przez pozwanego karta drogowa (k. 34) obala domniemanie bezprawności zachowania pozwanego, którego powódka nie zdołała następnie inaczej udowodnić. Podobnie, powódka nie zdołała wykazać innego konkretnego naruszenia jej dóbr osobistych wskutek rzekomego, bezprawnego zachowania pozwanego.

Dodatkowo należy dobitnie podkreślić, że przy ocenie wiarygodności twierdzeń powódki, która na poparcie swojego stanowiska zaoferowała w praktyce jedynie własne stanowisko, tj. wyjaśnienia w charakterze strony (k. 37v) oraz zeznania świadka, tj. swojej matki (k. 20v - 21) – nie bez znaczenia pozostawała okoliczność silnego skonfliktowania powódki i jej matki z pozwanym, a także innymi mieszkańcami sąsiednich posesji – co potwierdziła sama powódka (k. 37v), jak również wielokrotne, niepotwierdzone „oskarżenia” sformułowane pod adresem pozwanego przez powódkę i jej matkę, które ostatecznie nie znalazły uznania Sądu, jak choćby w sprawie o sygn. akt I C 232/09, czy I C 138/11.

W tym miejscu należy także stwierdzić, że Sąd I instancji celnie nie uwzględnił „pisemnych wyjaśnień” powódki złożonych do niniejszej sprawy (k. 23 - 24) – abstrahując od oceny wiarygodności i ewentualnego znaczenia tych informacji na treść rozstrzygnięcia

- gdyż taki dowód jest niedopuszczalny, jako nieznaną procedurze cywilnej i sprzeczny

z zasadą ustności i bezpośredniości postępowania. Poza tym rolą powódki jako strony domagającej się uzyskania określonej ochrony swoich dóbr osobistych było podjęcie adekwatnej aktywności procesowej w celu wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

W tym kontekście Sąd I instancji zasadnie nie uwzględnił również wniosku dowodowego powódki z dnia 1 października 2012r. (k. 26), w którym powódka domagała się przedstawienia przez pozwanego potwierdzenia dostarczenia towaru klientowi w dniu 15 grudnia 2011r. w ramach jego obowiązków służbowych, gdyż jedna strona procesu nie może żądać od drugiej, żeby przedstawiła de facto dowody na swoją niekorzyść, potwierdzające stanowisko przeciwnika. Powódka mogła co najwyżej - wykazując niewiarygodność przedstawionej przez pozwanego karty drogowej - żądać, żeby Sąd rozważył zobowiązanie pracodawcy pozwanego do złożenia przedmiotowego dowodu dostawy konkretnego towaru. Niemniej zdaniem Sądu Apelacyjnego – abstrahując już nawet od negatywnej oceny Sądu

I instancji w tym przedmiocie – w świetle doświadczenia życiowego jest mało prawdopodobne, że z treści takiego dowodu wynikałaby konkretna godzina dostawy. Nadto taka okoliczność nadal nie potwierdzałaby prawdziwości twierdzeń powódki, a zarazem nie deprecjonowałaby stanowiska pozwanego na okoliczność, że w dniu 15 grudnia 2011r. do

godz. 16.20 świadczył pracę. Zatem wnioskowany dowód i tak okazałby się bezprzedmiotowy, w najlepszym wypadku jedynie potwierdzając wykazane już kartą pracy – drogową twierdzenia pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.